

<7-11-2017>

MEMORANDUM I / V: Sten Ebbesen-sagen 1994-1999 (2017)

Bernadette Preben-Hansen

I 1994 hvæsedede professor dr.phil. Sten Ebbesen, f. 1946: "Jeg har magten til at få dig relegeret fra KU". Han var da docent og institutleder ved Institut for Græsk og Latin, Københavns Universitet (KU). Jeg, f. 1967, stod på KUA's parkeringsplads med hånden på institutlederens cykelsæde. "Jeg vil gerne tale med dig" sagde jeg, men institutlederen hvæsedede afvisende. Jeg var indskrevet som studerende i latinsk middelalderfilologi, havde arbejdet nogle år på projektet *Aristoteles' Retorik i Latinsk Skolastik* <http://preben.nl/buridan.html> (kvæstioner af Jean Buridan †1360 og Jean Jandun †1328); projektet forudsætter arbejdsadgang til håndskrifterne i kopi (mikrofilm), men Sten Ebbesen afviste mig arbejdsadgang til de relevante mikrofilm siden 1993. Institutleder Sten Ebbesen afviste undtagelser fra præsensbiblioteksreglementet. (Nyligst afviste han over Hanne Møller min person arbejdsadgang til mikrofilmsamlingen 2015). Så bøjede jeg mig ned, trak ventilen ud af forhjulet og gik roligt min vej uden yderligere kommentarer. (Jeg var i et indre kaos, i ubalance, men er en disciplineret rolig natur. Jeg var frustreret, at institutleder Sten Ebbesen nægtede samtale samt blandede uvedkommende personer, herunder institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen, ind i sager vedr. min person). Sten Ebbesen bad studielederen Jørgen Mejer sørge for, at jeg sad skjult under forelæsninger, da synet af min person indgød institutlederen nervøsitet og ubehag. Jeg accepterede de mærkværdige sociale særordninger og lyttede – i samråd med studielederen- bag døren under forelæsninger. Sten Ebbesen bad specialevejlederen Jørgen Raasted tage ansvar for, at kandidatstudiet blev gennemført (uagtet at kandidatstudiet netop ikke burde gennemføres- for KU-studentens skyld).

Institutlederen klagede over 1994-cykelventilsagen til dekanen (John Kuhlmann Madsen) for KU, det humanistiske fakultet, og jeg blev indkaldt til samtale på dekanens kontor. Jeg tav. Jeg brød mig ikke om John Kuhlmann Madsen, der talte om "repressalier overfor KU-studerende". Dekanen tilrådede til mindelighed, samt at cykelventil-sagen ikke blev genstand for løs tale. (Der skete det modsatte på instituttet, institutsekretæren var velinformeret om private forhold siden 1992). Jeg tog afstand fra enhver, der nærmede sig eller spurgte ind til Sten Ebbesens og mine private forhold, herunder privatlivet. Det var tydeligt, at John Kuhlmann Madsen vurderede situationen på falske præmisser (hvorfra han end havde dem). Dekanen frarådede Sten Ebbesen en politisag, men kriminalpolitiet ville aldrig have gjort en sag ud af en cykelventil. Det gjorde dekanen derimod: en evighedssag imod den KU-studerende. En politisag havde været afsluttet i 1994. Jeg undrede mig over dekanens manglende proportionssans.

Jeg bad dekanen erklære Sten Ebbesen inhabil, hvilket dekanen gjorde i 1994. Det undrede mig, at dekanen ikke erklærede inhabilitet på eget initiativ. Jeg var mig mine egne mangler bevidst, ked af forsyndelsen med cykelventilen og led under, at jeg ikke kunne udtrykke mig til fremmede personer som dekanen og sekretariatschefen, der underkastede mig pinligt forhør. Jeg tav, mens tårerne randt mig stille ad kinderne. Institutleder Sten Ebbesen havde på forhånd besluttet, at jeg ikke formelt måtte nå længere i karriereforløbet end kandidatgraden.

Jeg fremstammede overfor dekanen (John Kuhlmann Madsen), at jeg ingen adgangsadgang havde til fagbibliotek og mikrofilmsamling med et legatfinansieret håndskriftprojekt (Dronning Ingrid's Fond), men dekanen afviste mig. John Kuhlmann sagde (1994): "KU-studerende har arbejdsadgang til de for studier og forskning nødvendige arbejdsredskaber i form af fagbibliotek. Vi kan ikke lave særordninger for din skyld". "Jamen, jeg har jo ikke arbejdsadgang til middelalderbiblioteket og mikrofilmsamlingen! Jeg kan jo ikke arbejde uden arbejdsadgang til præsensbiblioteket, men Sten vil ikke have det!" Dekanen udleverede et ordensreglement, der påpegede at KU-studerende ikke må ryge i undervisningslokalet. Jeg gik fra dekanen med uforrettet sag. Siden henvendte

jeg mig forgæves til dekanen, da Hannah Krogh Hansen uden varsel havde fjernet mit kandidatspeciale og nægtede at udlevere det til mig. Jeg sendte dokumentationen til fakultetssekretariatet. Dekanen afviste mig uden hilsen.

Institutleder docent dr.phil. Sten Ebbesen havde forinden udtalt på KU, Institut for Græsk og Latins middelalderbibliotek: "Har man hørt en loppe gø?". Jeg tav, men tænkte: "Det kan godt være, at en loppe er den lille, men den er fandens irriterende, når den først har bidt sig fast. Jeg forlader ikke mine KU-studier". Sten Ebbesen udtalte endvidere på KUA, parkeringspladsen: "Gå aldrig tilbage til en fuser!" "Din Satans kælling!" "Lus!". Så vrissede jeg på KUA, parkeringspladsen, i et indædt toneleje med eftertryk: "Dit lede liderlige svin!" (uværdige ord kan ikke forsvares). Begge parter tav efterdags, og den ene part har aldrig siden nærmet sig dette sproglige niveau.ⁱⁱ Institutlederen gik dog straks til dekanen, der rejste "ukvemsordssagen" imod den studerende, som fik skylden 1994. Dekanen (John Kuhlmann Madsen) gjorde absolut intet for at løse den studerendes eksamens-, vejlednings- og arbejdsadgang til biblioteksressourcer-problem i 1990'erne, især eksamensproblemet forblev uløst (en eksamenstilmelding forsvandt). Dekanen gav studenten skylden for samtlige "sager". Hermed var stien lagt for fremtidige dekaner. Sten Ebbesen hævdede skriftligt i 1994 vejledning overfor fakultetssekretariatet (Margit Laurberg), men Sten Ebbesen havde erklæret uvenskab i 1993. Han lod siden 1993 som kendte han mig ikke. Han hilste aldrig, hverken på eller udenfor KU. Jeg så først sagsakten flere år senere. Hvad nu? Jeg overvejede et radikalt kandidatstudieskift, men afleverede modvilligt – og presset fra flere kanter – et ufærdigt kandidatspeciale i 1994. Der var ingen støtte at hente på KU. Jeg henvendte mig forgæves til souschefen for studieadministrationen med en dispensationsansøgning fra kandidatgraden 1994, med henblik på en anden kandidatgrad. Svar udeblev.

Den private side af sagen: ca. den 20-8-1991 var der sket en undfangelse, noget "helligt". Et tragisk – totalt unødvendigt råd – fra en veninde til min mor i min teenagetid forhindrede graviditeten. Jeg ville jo gerne egen familie. Da jeg omtalte emnet for Sten Ebbesen, lød kommentaren: "Tre børn er nok!" Ordene

føltes som afvisning; jeg var i tyverne, forelsket og glædede mig til med tiden at stifte egen familie. Jeg boede i 1991 ved institutlederens invitation med CPR-register adresse på Sten Ebbesens privatadresse i Gentofte (Skolevej 20). Her samlevede jeg med institutlederens ældste teenagedatter Marie Delgado Ebbesen (f. 1972). Adressen blev uanmeldt besøgt af adressens forrige beboer: hustruen 1970-1990, Anni Aggernæs (f. 1950). Hustruen afhentede endnu ejendele og besøgte sin ældste datter, når institutlederen ikke var hjemme, men jeg var der. Hun var venlig, men nervøs. Institutlederen var på forskningsrejser, herunder i USA.ⁱⁱⁱ Jeg følte mig hjemløs og uvelkommen på adressen, der var familiens. Den meget-talende teenagedatter såede usikkerhed om faderens motiver og dermed splid: "Hvad har du og far tilfælles? I passer ikke sammen. Du og far taler jo ikke sammen som mor og far. Far sætter dig på en piedestal. Du har da et faderkompleks!" (Marie). "Nej, Marie, din far er ikke min far. Vi taler bare så godt sammen om filosofihistorie. Jeg er din fars elev, ikke en kopi af din mor", svarede jeg. "Hvad ser far i dig? Du er jo ikke noget i dig selv" (Marie). Jeg blev ked af det. Familierne så til med skepsis; rollen som "den onde stedmoder" (Marie) havde jeg ikke bedt om. Sønnen Peter Ebbesen junior (f. 1974) hilste aldrig. "Hun vil tage mors plads" sagde han. Det var præcis, hvad jeg ikke ville. Pludselig for Marie rundt i huset for at beskytte sin broder imod noget (= MIG). Jeg forstod ingenting, men undgik hendes broder. "Far vil kun have et traditionelt ægteskab" (Marie), da jeg kom for skade at omtale et "forskningsægteskab" med bibliotek og forskningsrejser som lærer og elev. I ægteskab i skolastikken. "Du kan da ikke leve med fars rejser" (Marie). "Marie, det er samhørigheden, der betyder noget; jeg har brug for et mentalt rum", svarede jeg. I dag ville jeg have sagt: "Kærligheden stiller ingen betingelser, Marie. Jeg er så taknemmelig". Den handler om at give. Jeg har rejst mere end Sten Ebbesen igennem 2000'erne og 2010'erne. "Hvorfor finder du ikke en mand på din egen alder uden børn?" (Marie). "Det er nu engang som det er, Marie" tænkte jeg; men ordene nagede. "Hvad vil du gøre, hvis du får et barn med far?" sagde Marie en dag. "Marie, jeg vil gerne have et barn, men jeg vil også gerne bare være forelsket". Sang jeg, lød det: "Din stemme er ikke noget særligt; du har intet talent" (Marie). Jeg tav (Jeg sang nogle år i *Lille-Muko*).

”Du er fars trøsteklud. Far har installeret dig her, som et trofæ- imod mor” (Marie). Var der en pointe? Sten Ebbesen præsenterede mig demonstrativt for hustruen på *hendes* fhv. adresse. Samtale om sociale forhold ”forstyrrer min arbejdsro” sagde Sten Ebbesen. Han deltog i familiemiddagene hos hustruen i lokalområdet, mens jeg sad alene på adressen. Det var OK, men han virkede så underligt ligeglad med mig og mit liv. Han kom ind til mig om natten, men jeg anglede efter samtale. Jeg ville så gerne tale med ham, også om det der var svært for mig: min begyndende afmagt overfor situationen på adressen og især på instituttet. Jeg kæmpede med min introverthed og sensitivitet. ”Far elsker kun mor; han kommer aldrig til at elske dig” (Marie). Teenagedatteren kritiserede, den konstante og ukontrollerede talestrøm i dagligdagen, ofte timelangt. Hun kritiserede mit ydre, hun kritiserede mit indre, hun kendte mig bedre end jeg selv, men ikke fra mig. Jeg flygtede ud i baghaven. Det gik mod efteråret 1991. Der skete noget med mit selvværd og selvtillid ved den anstrengte omgang med teenageren (Marie Delgado Ebbesen) og familien, og institutsekretæren (Hannah Krogh Hansen) tog mit mentale og intellektuelle overskud på instituttet. Jeg savnede forskningen. Jeg savnede Sten.

”Du har taget far fra mig” sagde en trist teenager (Marie). ”Nej, Marie, ingen kan tage din far fra dig” sagde jeg. Hun led under forældrenes skilsmisse. Jeg forstod hende alt for godt, bedre end hun vidste. Kun den yngste datter Martha Aggernæs Ebbesen (f. 1978) forstod forholdet, at jeg ikke tog noget fra børnene, tværtom. At dette var et lærer-elevforhold, at jeg er trofast af natur og har en sakramental forståelse af kærligheden og seksualiteten (katolsk livsforståelse), at jeg forstod, at familien skulle falde til ro efter forældrenes skilsmisse med min person på passende afstand. Jeg er runden af det gl. europæiske bedre borgerskab med uskrevne regler for omgang. Sten Ebbesen er en *pater familias* i en familieklan-struktur fra Jylland. Her var jeg nederst i klanhierarkiet. Martha viste venskab med distance (jeg var taknemmelig). Martha forekom mig intellektuel (vel den bedst begavede i familien), hun forstod umiddelbart relationen: lærer og elev i en forskningsverden 24/7. Introduktionen til svigermor forløb: ”Dav, Marie, er det én af dine veninder?” ”Nej, det er fars veninde” (Marie) ”Jamen, herregud, du er da alt for ung”. Var der en pointe? Det forekom mig, at der var noget med ansvaret overfor familien og overfor mig som KU-

studerende, der var gået galt. Der var gøgeunge i Ebbesen-familien, mente familien.

Nu var jeg ufrivilligt ydmygende hustruen på *hendes* fhv. adresse 1970-1989. Jeg følte mig ydmyget. Familiefaderen havde ikke informeret nogen. Institutlederen havde intet sagt. Sten Ebbesen havde installeret mig i børnenes værelse, de vendte sig dermed naturligt imod mig.^{iv} Jeg turde ikke tale med en fader om hans børn. Jeg tav. Vi talte middelalderfilosofi, men ingen samtale om sociale forhold, det interesserede ham ikke. Jeg blev introvert. Teenageren tabte heldigvis interessen for min person. Sten Ebbesen hængede om sin egen arbejdsro. Og det blev november, det blev mørkt og det blev koldt. Haven var ikke længere et tilflugtssted. Da følte jeg mig alene, jeg havde mistet min arbejdsro og kontakten til alt, hvad jeg elskede. På skrivebordet stod et fotografi af institutlederen, der arbejdede ved computeren, mens hustruen sad i lænestolen og strikkede. Nu arbejdede institutlederen ved computeren, mens jeg sad ved spisebordet med kuglepennen. (Kort efter købte jeg min første bærbare IBM). Pludselig var vi som to fremmede. Jeg tog sofaen for sindsro og tid til omtanke (med en sindstilstand af permanent stress, angst for teenageren og institutsekretæren og uden arbejdssted), men ville gerne i kontakt med min elskede. "Du er en fremmed", sagde han. Jeg blev ked af det. "Manden mangler social intuition", tænkte jeg. Teenagedatteren flyttede hjemmefra. Kort efter smed Sten Ebbesen mig ud (december 1991). Nu sad han alene i huset i Gentofte. Sten Ebbesen talte med institutsekretæren (Hannah Krogh Hansen) og teenagedatteren (Marie Delgado Ebbesen), men ikke og aldrig med mig. Jeg accepterede adresseforandringen (der var en umiddelbar lettelse fra en stresstilstand i dagligdagen), men følte mig som en ting, nem at kassere efter brug.

Jeg var ved at gå til af skam overfor familien, da jeg identificerede mig selv med studier, forskning og KU-uddannelse. Jeg ville gerne skabe mig min egen fremtid ved dagligt arbejde 24/7: ved studier, eksamen, forskning og publikationer. Lærer-elev-siden af relationen havde været lykkelig. Jeg undgik institutsekretær kontorfuldmægtigen (Hannah Krogh Hansen) siden 1990. Hun blandede sig i

andres private forhold, så mig som en "rival" og kommenterede dagligt på relationen mellem institutlederen og studenten, især på studentens "status" på instituttet. Hun betvivlede fremtidsudsigten samt alvorren i forholdet ved aldersforskellen: "Du kan komme til at klare dig for godt her ved instituttet, bedre end du er værd, nu du er kæreste med Sten", sagde hun. "Du må ikke fortælle nogen, at du er kæreste med Sten; det kan skade ham på fakultetet". "Tre børn. Ja, jeg ville ikke". Ved forlovelsen på instituttet i marts 1991, hvor hun derefter gik demonstrativt: "Så bliver du professorfrue. Nu kan du *repræsentere*, så jeg ikke længere behøver". Ved eksamen (mine eksamenskarakterer faldt 2-3 trin): "Censor må jo skelne mellem dit og Stens arbejde, det I taler om ved middagsbordet" (Hannah Krogh Hansen). "Du skulle jo egentligt have haft et 11, men vi må jo tage *det-med-Sten* i betragtning, så du får et 10", sagde eksaminator (Jørgen Raasted). Jeg fik et identitetsproblem, eksamen var mine præstationer. Sten havde holdt sig bevidst væk fra mine eksamener, og jeg kom jo aldrig til eksamen i middelalderfilosofi. Inden kæresteforholdet til Sten Ebbesen var jeg en ren 11-tals studerende på 13-skalaen, og jeg blev bedømt på mine præstationer (vistnok seks 11-taller). Studenten så sig selv om studenten med forskningsiver, intet andet, men jeg måtte beskytte kæresteforholdet, vor forlovelse og mine studier. Jeg vil da selv studere, forske og arbejde! Jeg havde derfor bedt institutlederen holde sekretæren ude af vores private liv. "Lad mig i fred, vi har forskellige roller", bad jeg hende en dag (1991). "Hvad siger *din mand* til det?" spurgte en kollega (Karsten Friis-Jensen). Jeg tav. "Er institutlederen en god elsker?" spurgte specialevejlederen (Jørgen Raasted). Det spørgsmål overhørte jeg. Jeg tav. Jeg var en social *paria* på instituttet, allerede fra 1990. Det er hårdt som 22/23-årig. På Regensen sladrede studenterne: "Nå, du *bol[l]er* dig nok til 13-taller, det gavner karrieren!" Jeg tav, men flygtede fra Regensen i 1991 – til Gentofte. Jeg var forelsket. "Vi prøver", sagde Sten Ebbesen. For mig var forlovelsen en viljesbeslutning. "På prøve" var ikke i min bevidsthed. Et halvt år senere endte jeg på Regensen igen.

Jeg ville ikke skilsmisse, men fraflyttede familiens adresse med nogen lettelse.^v (Lettelsen blev afløst af sorg; en forfærdende sorg, der sneg sig mod depression, en årelang mental indespærring i en følelsesløshed, efter tabet af min lærer, min elskede, min mand og vores verden). Sten Ebbesen sendte mig bort uden

samtale: "Den gik ikke; for lidt glæde" sagde han. Jeg var uden skyld i ægteparrets separation og skilsmisse (1989-1990), da relationen blev indledt, idet institutleder Sten Ebbesen efter instituttets julefrokost (15-12-1989), kørte mig til sin privatadresse- i beruset tilstand og uden samtykke. Han- tilfældig bordherre og snapseskænder- havde tilbudt mig et lift hjem, jeg takkede ja i den tro, at han ville dumpe mig på min bopæl Regensen,^{vi} St. Kannikestræde i Københavns Indre By. Aftalen var, at han skulle køre mig til Regensen og sætte mig af der alene. Jeg kendte ham ikke personligt og var instinktivt bange for ham. Mange unge mennesker er instinktivt bange for Sten Ebbesen: måske den stejle uberegnelige hensynsløshed i hans karakter, kommer man ham på tværs.

Men han kørte mig til sin egen privatadresse *in vino sine consensu*. Institutlederen græd i taxaen, og jeg blev dybt berørt. Jeg var beruset, let utryg og ret skræmt, men kunne ikke gøre indvendinger i en taxa. (I 1985 fik jeg en ustraffet grov seksuel krænkelse i erfaringen, en teenagevenindes fader, f. 1943 ved studenterfesten – hustruen og datteren greb ægtemanden på fersk gerning, reddede mig fra voldtægt, men gav mig skylden for mandens seksuelle krænkelse af min person- og tre uger forinden en fuldbyrdet situation ved en arbejdsgiver, f. 1938, der flygtede. Jeg havde lært at tie, men ikke at sige fra). Samtidig var der noget, der ramte mig. Jeg omtalte min adresse, men Sten Ebbesen hørte mig ikke.^{vii} Sten Ebbesen, f. 1946, var en fremmed. Jeg havde ikke udvist 'interesse', var sky overfor institutlederen, fornemmede dog omsorgen for en beruset student (men *hvorfor* var min bopæl ikke rejsens mål?). Af egen drift havde jeg aldrig set til Sten Ebbesens side. Jeg nedtonede bevidst enhver kvindelighed i akademisk regi. Han havde tildelt lektor Frits Saaby Pedersen et øjekast og uopfordret sat mig i en taxa. Jeg tav. Han opførte sig ordentligt. (*Le droit du seigneur* ville have været en kriminel handling, voldtægt, men en 22-årig KU-student i et afhængighedsforhold på KU ville i 1989 ikke politianmelde en KU-lærer på et KU-småfagsinstitut med to fagstuderende, seks lektorer og én institutsekretær; en KU-student ville tie i 1989).

Institutlederen inviterede mig nu til middag i Gentofte og i julen var vi allerede længe et par (27-12-1989), hvordan vides ej. (Jeg burde i bakspejlet ikke være

gået til den middag, men er en nysgerrig natur). "Du kan endnu bakke ud" hørte jeg nogle ord; der blev indtaget en del rødvin. Sten Ebbesen har publiceret idelige og velskrevne referencer erotik i antikken og middelalder. Jeg var egentlig ikke tiltrukket af manden, men af ordene og trygheden ved familieværdier, som jeg ikke kendte. "Det var bare noget, der skete", sagde Sten Ebbesen. Måske var det bare noget, der skete? *Derefter* forelskede vi os, som det naturligste i verden. Jeg blev forelsket, og "instituttlederen" – som jeg også var bange for- blev til "Sten". Forholdet var efterdags med gensidigt samtykke, fortroligt og med mange glæder, herunder bogens. Jeg var tiltrukket af Sten Ebbesens holdning til familie og forskningsfamilie (dette handler ikke om pengeerhverv, men om forskningsarbejde, om livsmål, om arbejdsglæde). Jeg ville gerne accepteres i familierne og "høre til". Uden erfaring med grundskolen, men ubegrundet hjemmeundervist i et lærdomseksperiment uden social kontakt med jævnaldrende i barndommen, ønsker jeg stabile sociale tilhørsforhold. Min katolske baggrund (forlovelsen, det gensidige tilsagn om et tilhørsforhold, var for mig mit ægteskab), vakte Sten Ebbesens undren, foragt og alligevel tiltrækning. Hans lærere var katolikker, den ene en tysk jesuit (Heinrich Roos), den anden en konvertit (Jan Pinborg). Sten Ebbesen nærer velbegrundet foragt for den katolske verden, men den indbefatter også det enkelte menneske (= MIG), der forsøger at leve livet i ydmyghed og skabe stabile sociale rammer – i dag med forskerlivet i isolation, grundet 25-6-1999 (Sten Ebbesen).

Instituttlederen var ensom, jeg var en ensom studerende. Jeg var tiltrukket af samtalerne om middelalderfilosofi, men de fremherskende sort-hvide sider i mandens personlighed: en stejlhed, en kompromisløshed, en enten-eller uforsonlighed frastødte mig, en hensynsløshed, en smålighed ved følelsen af loyalitetsbrud: hustruen, senere jeg selv. Jeg frygtede magtbrynde på KU; den manglende indsigt i sociale relationer og manglende sans for afbalanceret retfærd og sociale kompromisser. Jeg holdt af hans store intellektuelle gavmildhed og hans sårbarhed, den indre kerne, længslen efter selskab og tryghed, beskyttelsen af familien og vi talte så godt sammen om videnskab. De gode sider opvejer bagsiden. Han er en krebs, blød indeni, men stenhård i skallen i en isende kulde. Jeg er en fisk, der svømmer bedst i videnskabens vande og ugerne bevæger mig udenfor mine oceaner. Sten Ebbesen ramte min

livsvision (forskningen, manden og den internationale forskningsfamilie, tilhørsforholdet), men jeg var i en vanskelig social situation som KU-studerende. Sten Ebbesen vandt ved bekendtskabet, også min tillid, omtrent ubetinget. Vi blev meget forelskede. Vi var som to forkrøblede personer, der blev til hele mennesker, begge voksede og blomstrede. Han var glad. Jeg holdt af mandens sårbare menneskelige sider og ville gerne leve mit liv med ham, dvs. forskningen og familien. Jeg fornemmede, at Sten Ebbesen havde brug for mig, måske som jeg havde brug for ham. Det bedste i os begge kom frem. Jeg voksede med tilliden. Sorgen efter tabet var et ocean, jeg måtte svømme igennem i 00'erne, kun ved en kraftanstrengelse holdt overlevelsen ved mig. Jeg holdt afstand til sekretæren, der forsvarede institutlederen imod potentielle udefrakommende farer (= MIG) og teenageren, der forsvarede familien mod fiktive farer (= MIG). Trak mig introvert, nu var det middelalderbiblioteket, studierne og forskningen. Jeg ville ikke skilles, fra Sten Ebbesen, fra middelalderbiblioteket, fra KU, da uddannelse er min fremtid. Skilsmisse føltes helt forkert. "Sten Ebbesen" – eller universitetet- var min familie. Børnene havde brug for tiden til at forstå, at jeg intet tog fra dem, tværtom. Middelalderbiblioteket var vores verden i middelalderfilosofien. Den verden, der også var mit liv 24/7. En forskningsverden, som var mit daglige liv fra formiddag til midnat.

Parret var diskrete på instituttet og viste aldrig forholdet offentligt. Sten Ebbesen ankom konsekvent inden jeg. Han skjulte mig, også efter forlovelsen (1991). Jeg var enig i diskretion. Det betød, at vi talte sammen udenfor instituttet. Vi talte ikke sammen på instituttet. Da forholdet var gået galt, men inden universitetssagen, som Sten Ebbesen rejste imod mig, bad jeg Sten Ebbesen om en samtale på parkeringspladsen (1993), da han gik hjem den sene eftermiddag. Emnet var arbejdsadgang til mikrofildsamlingen. Jeg ville også bede ham om at holde sin institutsekretær (Hannah Krogh Hansen) væk fra min person og bede hende undlade chikane, som jeg med skriftlig dokumentation sendte til fakultetssekretariatet.

Undertrykkende tårerne havde jeg diskret spurgt ham, om vi kunne tales ved udenfor instituttet om eftermiddagen. Hannah Krogh Hansen kom straks springende; hun havde set mig nærme mig Sten Ebbesen kontordør. Institutsekretæren vogtede på mig. Sten Ebbesen beskrev situationen overfor fakultetet (Margit Laurberg): "Så stak BPH hovedet ind på mit kontor og sagde truende: "Vi mødes på parkeringspladsen i eftermiddag!"". Nogen tid senere søgte jeg aktindsigt, talte på eget initiativ med Margit Laurberg og afviste tonen i Sten Ebbesens påstande. Jeg havde jo tårerne rindende ad kinderne og der var i mit væsen intet aggressivt, kun en angst for den institutsekretær, der nu kom springende for atter en gang at kontrollere andres private forhold. Jeg fortalte Margit Laurberg, at jeg havde projektet *Aristotle's Rhetoric in Latin Scholasticism* i klemme, men at jeg ikke var glad for projektet, men måtte fuldende det. Projektet var idehistorisk interessant, men teksterne lavintellektuelle. Jeg spurgte Laurberg, om det ikke ville være bedre at skifte kandidatstudie nu (én kandidatgrad ville jo spærre for en anden med fremtid) og om fakultetet ville hjælpe mig. Laurberg var den eneste fakultetsperson, jeg nærrede tillid til. Men vi kom ikke videre, og Laurberg forlod snart jobbet, mens jeg gradvist svømmede ind i den lammende depression, der tog til, som mine eksamener blev spærret på magisterkonferensen. Den blev ved, kulminerede 1999 og stilnede af 2004.

Institutleder Sten Ebbesen afviste enhver kommunikation siden 1993. Han samlede og gemte dokumentation imod den KU-studerende bag den KU-studerendes ryg (dokumentation på fakultetet). Sten Ebbesen planlagde formentlig relegationen fra 1994. Han skrev- også- usandt til fakultetet 1994 og til rektor 1999. KU er en ekstremt bureaukratiseret institution, der i 1994 rejste en disciplinærsag imod den KU-studerende, på KU-institutlederens (Sten Ebbesen) anmodning. Han nægtede enhver samtale med den KU-studerende. I 1999 skrev Sten Ebbesen til rektor (dvs. Dorrit Wivel) om min adfærd på middelalderbiblioteket. Påstandene er usande. Han undlod at meddele, at dekanen havde bortvist mig fra biblioteket allerede i 1996 med fredagsadgang, samt at jeg havde en biblioteksordning, som studielederen Jørgen Mejer varetog. Ordningen implicerede undtagelser fra præsensbiblioteksreglementet- på dagsbasis og mod navneseddel. Sten Ebbesens 1999-påstande er ikke praktisk mulige, for dekanen havde bortvist mig fra biblioteket. Men Dorrit Wivel skrev

”faktiske forhold” i rektors papirer. Jeg afviste påstandene og opponerede. Jeg var nedtrykt, mentalt udmattet og erkendte overfor rektor i 1999, at ingen bør tage en ventil ud af en anden persons cykel i 1994 eller skrive vrede mail *en masse* i 1999. Det udslag af mit indre kaos er jeg oprigtig ked af. Dorrit Wivel tilføjede endvidere rektors papirer en ”mordtrussel”. Den afviste jeg. Telefonisk meddelte Dorrit Wivel mig flere mordtrusler. Dem afviste jeg. ”Hvor har De dog det fra? Sådan noget sludder!” sagde jeg. Samtale var ikke længere mulig og jeg lagde røret på. Jeg førte i alt én telefonisk samtale med Dorrit Wivel på under fem minutters varighed, da jeg telefonerede Dorrit Wivel én gang fra Groningen Universitet. Af samme årsag klagede jeg til undervisningsministeriet over rektors delegationsafgørelse, men i særdeleshed over ”mordtruslen” (Dorrit Wivel). Jeg ragede derefter alvorligt uklar med Dorrit Wivel, for hvem jeg mistede respekten. Jeg knækkede i Nederlandene, drak for meget (c. 6 genstande dagligt), overvejede at ende mit liv og mistede mit ph.d.-stipendium i december 2001, da jeg var mentalt uarbejdsdygtig i 1999. Jeg fik rettet mig op efter 2004, men savnet af middelalderbiblioteket var permanent.

Sagen har flere tusinde akter. Den gik fra KU, det humanistiske fakultetssekretariat til KU, personale og jura, KU-rektor, til undervisningsministeriet (uddannelsesstyrelsen), videnskabsministeriet, universitetsstyrelsen, ombudsmandsinstitutionen. Samtlige akter er offentligt tilgængelige.

KUA-SYNDEREGISTER, 1994-1999. Jeg er IKKE-Skyldig i Dorrit Wivels ”faktiske forhold” (nemlig Sten Ebbesens skriftlige 1999-påstande vedr. middelalderbiblioteket), på ingen måde i ”mordtrusler”, men jeg er Skyldig:

1. Udtaget en cykelventil fra institutleder docent dr.phil. Sten Ebbesens cykel, parkeret på KUA 1994. Jeg har givet en skriftlig undskyldning i 1990’erne.
2. Lånt en bog fra KU-instituttets præsensbibliotek med efterladelse af navneseddel, samt efter aftale med studielederen. I alt seks bøger blev lånt med efterladelse af navneseddel fra præsensbiblioteket 1998, efter aftale med

studielederen. Jeg skrev Ph.d. ansøgning til Groningen Universitet og modtog stipendiet 1999-2002.

3. Jeg afskrev 10.000 kartotekskort (SAXO, græsk og latin, mikrofilmkataloget), med studielederens accept, men uden institutlederens godkendelse 1997-1998. Studielederen, med hvem jeg havde diskuteret mikrofilmkatalog-kopien inden jeg gik i gang, sagde: "Gør, hvad du vil, men du må selv tage ansvaret" (Jørgen Mejer). Jeg bad instituttet modtage en digital kopi, men institutleder Sten Ebbesen afviste muligheden ubeset. Han forstod ikke motivet (min trang til tilhørsforhold til faget og instituttet). Kirsten Stenbjerre er IT-ignorant og vidste ikke, hvad en database er og kan bruges til. Den digitale kopi er til SAXO-instituttet, hvis SAXO-instituttet en dag vil acceptere den.

4. Afsendt et antal vrede e-mail til institutleder Sten Ebbesen (jeg anså manden som ansvarsløs, da han i en privatsag havde rejst KU-disciplinærsag imod sin elev-forlovede som alternativ til den private samtale), *efter at* jeg var flygtet til Nederlandene som Ph.d.-stipendiat med et nederlandsk stipendium 1999 (fire år). Jeg var da udenlandsdansker med bopæl i Groningen.

Jeg blev siden 1990 chikaneret af institutsekretær kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen (private motiver), gradvist grovere og fra 1994 med skriftlig dokumentation på fakultetet.^{viii} Hannah Krogh Hansen sad i Akademisk Råd sammen med dekanen John Kuhlmann Madsen og sekretariatschefen Kirsten Stenbjerre. Kirsten Stenbjerre bevilgede mig i 1997 en biblioteks- og mikrofilmsærordning, der ikke fungerede i praksis, da institutleder Sten Ebbesen modsatte sig undtagelser fra præsensbiblioteksreglementet.

1999

Relegationen (25-6-1999). Jeg har overfor uddannelsesstyrelsen og øvrige instanser afvist samtlige øvrige KU-anklager imod min person, herunder i særdeleshed Dorrit Wivels 1999-fortolkninger, der beror på en personlig samtale i juni 1999 med samt skriftlige 1999-påstande fra institutleder docent Sten Ebbesen. Påstandene er usande. Dorrit Wivel cypastede uden kildeangivelse Sten Ebbesens 1999-sætningerne og erklærede påstandene for "faktiske forhold". "Det er nemmere at citere en allerede eksisterede rapport", skrev

Dorrit Wivel (2000). Jeg påpegede, at dekanen i 1994 havde erklæret Sten Ebbesen for inhabil, samt at Dorrit Wivel cypastede et partsindlæg fra en inhabil modpart sidelangt ind i rektors 1999-papirer. Jeg kunne i 2001 dokumentere den evidente usandhed af 1999-påstanden "tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen). Den gik i videnskabsministeriet; der var gået sag i KU-sagen.

Sten Ebbesen skrev til rektorsekretariatet (Dorrit Wivel): "Bernadette Preben-Hansen har i en årrække udgjort en trussel for undervisning og forskning på KU" (Sten Ebbesen 1999). Dorrit Wivel cypastede ordret uden kildeangivelse. Udsagnene er usande, tværtimod var jeg en KU-studerende i kategorien MEGET DYGTIG, skalatrin 10-13 på 13-skalaen. Jeg var en forskningsminded KU-studerende, elskede KU-undervisning, altid engageret og velforberedt, og arbejdede for forskning. Sten Ebbesens udsagn, vidste jeg, handlede om privatlivet (følelser) og ikke om faktiske forhold på KU. Sten Ebbesen havde tabt ansigt overfor dekanen (1994).

2001

Dorrit Wivel hævdede i Videnskabsministeriet, at påstanden "tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen) er en "selvindbildt anklage om tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Dorrit Wivel), omend institutlederen skrev til Dorrit Wivel: "Jeg tør dog med stor sikkerhed hævde, at langt de fleste kort repræsenterer mit personlige arbejde. (...) Skulle hun producere en af hende selv forbedret version <af mikrofilm-katalogen>, vil denne dog bero på uretmæssig tilegnelse af andres upublicerede forskning" (Sten Ebbesen, 25-8-1999).

Jeg tillod mig at korrigere sætningen: "Det kan med sikkerhed hævdes, at kortene repræsenterer Sten Ebbesens arbejde ved sekretær. (...) Skulle Bernadette Preben-Hansen producere en af hende selv forbedret version <af mikrofilm-katalogen>, vil denne dog bero på tilegnelse af andres gennempublikerede forskning, herunder Sten Ebbesens publicerede forskning siden 1970" (Bernadette Preben-Hansen, 14-8-2001).

Identitetsproblemet, 2000'erne i Europa

"Copenhagen? You are one of Sten Ebbesen's! Please, greet him many times".
"Yes, I am one of Sten Ebbesen's. Indeed I am" svarede jeg, men sagde ikke mere. Jeg holdt masken. Sådan lød det verden over ved symposier og konferencer. Jeg har siden c. 1997 rejst i Europa- igennem 2000'erne og 2010'erne. Fotokopierede jeg i Groningen, bippede faxmaskinen ved COMERS-instituttet: så kom der fax fra Sten Ebbesen til redaktøren for Vivarium: Onno Kneepkens, professor ved Groningen Universitet. Så præsenterede jeg mit Aristoteles-projekt ved Lunds Universitet, hvorefter det lød: "Med det projektet skulle jag åka till Köpenhamn och prata med Sten Ebbesen" (Anders Piltz, professor i latin og dominikanerpræst). "Tja" svarede jeg og tav.

I 2010'erne brød jeg tavsheden: "Yes, I am one of Sten Ebbesen's. Indeed, I am. I was his pupil, and I was engaged to him for marriage, when I was very young and an undergraduate student. We do not communicate (he will not communicate with me; we do not communicate), and I am so very sorry". I dag er jeg en del af visse europæiske middelalderlogik-cirkler. At blive min egen person en dag, f.eks. ved ph.d.-forsvar, ville være godt. Jeg er en del af de europæiske cirkler i vores fælles verden. Sten Ebbesen havde nævnt: "Vi må væk fra hinanden, hvis vi skal mødes igen". Ekkoet klingede i min hjerne under relegationen (25-6-1999).

2017

Situationen var socialt umulig på Institut for Græsk og Latin i 1993, ligesom jeg forgæves søgte arbejdsro samt mulighed for at aflægge eksamen og videnskabelige forsvar ved KU. Men sagen lever i dag i bedste velgående på KU, Humaniora og KU, rektorsekretariatet, også i 2017. Samtlige sagsakter er umiddelbart tilgængelige. Det er den fhv. studerende / i dag forskeren, dvs. mig, KUs kontordamer (samt fhv. HR & Personalechef Hanne Møller) fysisk løber rundt efter på KUA, 2011 x2, 2017 x2. Dokumentation ligger på sagsakterne på KU (marts og september 2017).

AKTINDSIGT

I 2001 rådede sekretariatschef Kirsten Stenbjerre (KU, Humaniora) mig til at kassere sagsakterne. "Det er nok bedst for dig selv, hvis du kasserer sagsakterne" sagde Kirsten Stenbjerre. Jeg fulgte rådet i 2004. Det handlede om at lægge KU-sagen, herunder sorgen bag sig og få opbygget et liv.

Dorrit Wivel har afvist aktindsigt siden 2001, herunder tilsendelse af sagsoversigter. Rektorsekretariatet afskriver i dag Dorrit Wivels skrivelser ordret (KU, 10-10-2017), dvs. afviser aktindsigt. Få skrivelser har værdi. Det er *antal* skrivelser, der er bemærkelsesværdigt, fordi denne KU-sag 1994-1999 (Sten Ebbesen-sagen), 2000-2017 (biblioteksordningssagen) viser et vrangbillede på KU-bureaukratiet. For min skyld må enhver få umiddelbar tilgængelighed til samtlige tusinder KU-sagsakter, mange indholdsløse. KU kriminaliserer mig uberettiget. Dorrit Wivel anklagede mig telefonisk (1999) for forhold, jeg ikke kan genkende. Rektorsekretariatet kopierer i dag den pensionerede chefkonsulent Dorrit Wivels skrivelser (cf. rektorsekretariatets skrivelse, 10-10-2017). Jeg ved end ikke, *hvorfor* jeg blev relegeret fra KU (25-6-1999). KU afviser mig aktindsigt i egen sag siden 2001. <KU gentog afvisningen i 2017>

"En ordentlig og værdig behandling", som jeg forgæves skrev efter hos sekretariatschef Kirsten Stenbjerre og chefkonsulent Dorrit Wivel, er længst opgivet. Jeg har noteret, at KU-bureaukraterne er kvinder, mens KU-forskerne er mænd.

KU STUDENT 2017

Jeg vil studere, forske, uddanne mig, aflægge eksamen og videnskabelige forsvar: min Ph.d. Jeg vil publicere. I 2017 blev jeg indskrevet ved kandidatstudiet i historie ved KU (SAXO, historie) og fik dermed endeligt muligheden for at begynde mit liv forfra. Seks uger senere blev min KU-indskrivning annulleret under henvisning til rektor, 25-6-1999, kulminationen på Sten Ebbesen-sagen

1994-1999.

I RETROSPEKTIV

Hvordan mon mit liv havde formet sig, hvis professor, dr.phil. Sten Ebbesen, f. 1946, ikke havde været min tilfældige bordherre den aften i december 1989, eller han havde sat mig af ved Regensen, som aftalen var. Hvis han klaret sin skilsmisse fra hustruen Anni Aggernæs, der havde forladt ham i efteråret 1989, uden at søge trøst hos en ung kvindelig KU-studerende, f. 1967, der ikke kendte ham. Jeg ved i dag, at mænd og kvinder kan reagere i desperation under en skilsmisse. Professor, dr.phil. Sten Ebbesen gjorde sagen til en universitetssag 1994-1999 med attituden "*fjern-det-der-fra-mig-og-fra-KU*". Og Kirsten Stenbjerre gjorde sagen til en relegation in perpetuo. Hvad med mit liv?

Disciplinære regler på KU om seksuel adfærd fra KU-ansattes side overfor de unge KU-studerende – efter et forbillede ved udenlandske universiteter- ville være et fremskridt. Jeg ville som 22-årig gerne have været dette foruden (KU, 15-12-1989), grundet konsekvenserne på KU i dag for mig som 50-årig (2017). En dansk katolik kan ikke leve i "en dødens kultur: brug-og-smid-andres-sjæle-væk-efter-brug". Jeg opgav privatlivet, familielivet og blev ufaglært.

KU, Institut for Græsk og Latin, institutsekretæren, dekanatet, rektorsekretariatet og Sten Ebbesen-familien mente, at "skylden" var den KU-studerendes, men "det var bare noget, der skete" sagde Sten Ebbesen (1989)- en tilfældighed, på hans initiativ under en skilsmisse efter 20 års ægteskab (1970-1990). Det er enten kærligheden eller studierne på KU, og den KU-studerende må vide, at det er et valg. Er et forhold indgået på KU, er der ingen vej tilbage.

KU-student: skift studie! Vælg kærligheden, hvis den er det. Lærer-elev forhold holder ikke. En KU-studerende må vælge, og der er ingen vej tilbage i KU-studierne, så skift studie! Forvent ingen støtte fra KU-bureaukratiet, tværtimod. KU-bureaukratiet beskytter de KU-ansatte og ofrer hellere en KU-student, der alligevel er magtesløs. En fhv. KU-student kan hænge *in perpetuo* på en personsag på KU.

ⁱ Dagen efter en privat skærmydsel i Gentofte (24. marts 1997) var institutsekretæren orienteret. To dage senere var hele instituttet informeret. Jeg havde plukket Sten Ebbesens tulipaner i forhaven i Gentofte (Skolevej 20) og trampet i bregne-bedet. Jeg følte mig som "Orlanda Furiosa". Sten Ebbesen slukkede lyset i huset og tilkaldte Gentofte Politi. De to politibetjente sagde "fy!" og satte mig i politibilen og grinende omtalte den ene betjent, let flirtende, aldersforskellen mellem Sten Ebbesen og jeg. "Du må finde dig én på din egen alder. Hvis ikke jeg var gift, ville jeg da gerne", sagde den anden betjent. De var venlige og kørte mig i politibil, med en favnfuld tulipaner, til mit barndomshjem i Charlottenlund (Enighedsvej), hvor jeg blev sat af. Jeg tav. Nu også politiet om aldersforskellen, tænkte jeg. (Min far 1915-1995, min mor f. 1945). Politiet hørte jeg ikke mere fra. Jeg besindede mig og så aldrig mere Skolevej 20, 2820 Gentofte. Jeg har siden undret mig over min sindstilstand: tavs, rolig, med en favnfuld tulipaner. "Tak for turen" sagde jeg.

ⁱⁱ I Palermo, 19. september 2007 ved kirkedøren til Chiesa di San Cataldo lød det: "Vig fra mig, din Satans kælling!" (Sten Ebbesen). Mødet var tilfældigt. Jeg tav, men blev ked af det. Jeg har skrevet dagbog siden 1989. Historien blev hurtigt international, da Sten Ebbesen talte med Irène Rosier-Catach (Paris), hvis tunge sidder løst, cf. John Marenbon, Cambridge 2008 ("What I have heard from Copenhagen"), og flere andre. Den blev også spredt med Sten Ebbesens elever i Kbh og Göteborg (Christina Thomsen Thörnqvist), samt i ESMLS-kredse i Europa. Sten Ebbesen har selv talt om sagen i København, til sine mandlige danske elever, og i internationale kredse. Jeg har talt i samme internationale kredse.

ⁱⁱⁱ Da Sten Ebbesen kom retur fra Madison, USA, skreg og hylede jeg. "Jeg er ikke Annie. Jeg er ikke en kopi af Annie. Jeg er mig!" Jeg stak ham en lussing. "Du er jo voldelig!" sagde Sten Ebbesen. Jeg følte mig som et anskudt dyr og søgte væk fra hans seng. Jeg måtte have ro. Sten Ebbesen sendte mig da retur til Regensen- uden samtale (1991). "Du vil ikke acceptere min familie", sagde han. "Det er din familie, der ikke vil acceptere mig", sagde jeg stille. "Du vil ikke det samme som mig", sagde Sten Ebbesen. "Jeg vil præcis det samme som dig" svarede jeg (formentlig lå problemet her?), "men også jeg har brug for arbejdsro". "Pas bedre på en anden gang. Bedre held næste gang" sagde Sten Ebbesen. "Der er ingen næste gang, Sten. Det her handler om ansvar og medansvar". Jeg følte mig som en karklud, brugt og beskidt, kasseret som KU-studerende, som kvinde og som menneske. Mit katolske livssyn var trådt under fode, for nem at kassere i et forbrugssamfund, der forbruger menneskesjæle til "uforpligtende sex" fra teenageårene som "fri seksualitet". Marie Delgado Ebbesen stod på trappen: "Tag det som en oplevelse. Du er ung endnu. Du finder nok en anden", sagde hun. "Pas godt på din far", svarede jeg, "han kan ikke erstattes". Jeg fraflyttede, men ville ikke skilles. Jeg forstod ikke, at Sten Ebbesen mente skilsmisse. Skilsmisse er bagsiden af den moderne kultur. I dette tilfælde en unødvendig skilsmisse, der kunne være reddet af en samtale, som den ene part nægtede den anden. Jeg følte, at jeg var blevet brugt i andres skilsmisse (Sten Ebbesen og Annie Aggernæs 1970-1990). Jeg havde jo ikke valgt Sten Ebbesen, han havde bridenappet mig- imod min vilje 1989. Nogle uger senere skyllede et ocean af sorgen over mig. Jeg savnede Sten og Martha. Livsglæden, som jeg i forvejen havde vanskeligheder ved, forsvandt. I 1994 købte jeg min egen andelslejlighed. I 2000 fraflyttede Sten Ebbesen Gentofte.

^{iv} "Vil du nu have hele huset?" sagde Sten Ebbesen. Den sociale katastrofe, at jeg sad i børnenes værelse, gik hurtigt op for mig. Det var jo deres værelse. At børnene vendte sig imod mig, var jo kun naturligt. Sten Ebbesen ville ikke tale med mig. Han kunne ikke se det sociale problem.

^v Min solitære mor var misforstod relationerne og var en ringe rådgiver (1991): "Marie støtter dig!" som

---

var relationen mellem Sten og jeg en skyttegravskrig, og som om en datter ville støtte en stedmoder imod sin fader. Jeg magtede ikke rollen som "den onde stedmoder". Sten Ebbesen mente, at jeg afviste ham. Jeg ville tale med ham. Min mor har så tidligt jeg husker i barndommen – en barndom i en permanent følelse af ensomhed og isolation (en mental indespærring), grundet min mors eksperiment med sine børns uddannelse, dvs. ingen grundskole- haft en uvane med at diagnosticere og analysere sin omverden (ofte fejlagtigt), i dette tilfælde flere gange på bekostning af min lykke og glæde. Jeg er ikke solitær af væsen, men det eneste familiemenneske i den "familie", der ikke har været siden min faders død (1995) og mange år forinden. Solitære personer bør ikke stifte familie, det er *for* omkostningsfuldt for familien. (LIG I LASTEN: Jeg kæmpede med ufortalte oplevelser i teenagetiden – en egen fraværende familie, 1985-anoreksien, fra 67 kg. til 52 kg. på to måneder i kølvandet på Mercedes-sagen, en grov ustraffet seksuel krænkelse ved min eneste teenagevenindes fader, f. 1943, og en seksuel hændelse i gråzonen ved hestedyrlægen, f. 1938, begge seksuelle hændelser i sommeren 1985; hestedyrlægen flygtede, mens jeg lå på køkkengulvet i fosterstilling på Dyrehospitalet i Charlottenlund (jeg sad der mentalt i 30 år); den sag er afsluttet ved en samtale parterne imellem i 2010'erne. Barndomsvenindens fader, Niels Frank Thygesen, f. 1943, trak mig beruset ud i baghaven, blottede mit køn og slikkede mig i skridtet i ægteparrets baghave, Vasehøjvej 8, 2920 Charlottenlund, mens jeg indvendigt skreg: "nej!" ved 1985-studenterfesten. Studenterne var berusede. Hustruen og barndomsveninden forhindrede voldtægt, men forviste mig ud i natten, til skammen, skylden og ensomheden; efterfølgende telefonerede familiefaderen til fire døtre og beklagede, at samlejet ikke blev fuldbyrdet, altså at familiefaderen ikke havde voldttaget mig i baghaven, mens hustruen og de fire døtre var indenfor i huset. Jeg var seksuelt uerfaren. Forskrækket lagde jeg telefonen på, for gentagne fremtidige angstanfald. Jeg fik ødelagt glæden ved seksualitet ved de to hændelser i sommeren 1985. Jeg var som teenager alene, isoleret og kunne ikke tale med nogen om noget. Kroppen husker seksuelle krænkelse i teenagetiden. Den ene mand er tilgivet: den anden er Niels Frank Thygesen).

^{vi} Universitetskollegiet Regensen var et sted, hvor et kæresteforhold mellem en KU-ansat og en KU-student i et afhængighedsforhold til den KU-ansatte ikke blev accepteret. Jeg boede på Regensen, grundet huslejen.

^{vii} Som teenager havde jeg været udsat for to uafhængige grove ustraffede seksuelle krænkelse (1985), den ene fuldbyrdet, og havde lært at tie (hestedyrlægen, f. 1938; barndomsvenindens fader, f. 1943). Den sværeste var barndomsvenindens fader, f. 1943 (Vasehøjvej 8, 2920 Charlottenlund). Jeg var udeboende med de 15 år (1982), kunne ikke tale med mine forældre, men reagerede ved anoreksi (181 cm høj; fra 67 kg til 52 kg på otte uger) 1985-1986. Jeg var syg i to år indtil 1988.

^{viii} I julen 1991 meddelte jeg Hannah Krogh Hansen adresseforandringen. Tårerne trillede mig stille ned ad kinderne, mens Hannah Krogh Hansens ansigt lyste op i et spontant glædesudbrud. Hun måtte tage sig sammen for at skjule sin glæde. Hun rankede ryggen igen og begyndte nu at pusle dagligt om Sten Ebbesen, mens jeg så på. Institutlederen og sekretæren omtalte hinanden "institutmor" og "institutfar" i det offentlige rum på instituttet. Hannah Krogh Hansen konfronterede aldrig en person (men gik bag om ryggen). Jeg måtte bede dekanen udlevere mit kandidatspeciale, som hun uden varsel havde tømt fra min Pc (1994); uden varsel returnerede hun et brev, hvorpå hun skrev: "Return to sender. This person is not employed at this institute nor any other institute at the University of Copenhagen" (1994). Brevet indeholdt meddelelse om et ti-måneders stipendium til Vatikanet, som jeg derfor mistede (1995). Hannah Krogh Hansen oprettede sociale alliancer imod studenten- og private vagtværn om Sten Ebbesen- på instituttet, inddrog instituttets medarbejdere (Fritz Saaby Pedersen), udenlandske gæsteforskere (Russel Friedmann) og spredte rygter på fakultetet. Hun spurgte ind til andres private

---

forhold, videregav private fortrolige oplysninger og en februar-dag (1995) låste hun min vinterfrakke inde samt nægtede i vidnes nærvær at udlevere den. Vidnet udleverede frakken efter fyraften. Kontorfuldmægtigen låste døre og klirrede med nøglerne. "Nu er det enten dig eller mig, her på instituttet" hvislede Hannah Krogh Hansen en dag til mig (1993). Jeg undgik hende siden 1990. Hannah Krogh Hansen var den loyale sekretær, misforstået iblandet private motiver. I 1992-1993 var der en chance, at parret kunne genfinde hinanden (vi savnede hverandre, måske som lærer og elev, samtalerne), men Hannah Krogh Hansen lagde sig fysisk imellem. Hun inddrog uden varsel min læseplads på instituttet og kom springende, om jeg var i Sten Ebbesens synsvinkel. Det var som om, Hannah Krogh Hansen med overlæg slog en kile ind imellem Sten og jeg for at forhindre, at vi ville mødes igen som lærer og elev og måske igen blive kærestes. Så knækkede jeg. En dag sagde jeg direkte til kontorfuldmægtig Hannah Krogh Hansen: "Hvor er du dog et modbydeligt menneske. Du spreder rygter på fakultetet om andres private forhold, der ikke vedkommer dig! Hvorfor gør du dog det? Du skader jo også Sten, selvom det er mig, du vil skade! Så lad mig dog i fred". Intet svar. Vi var ikke længere på hilsefod. Snart hørte jeg min egen historie i referat fra en studerende på et andet institut på Fakultetet. Rygterne var gået på fakultetet om en ulykkelig KU-studerende.

Hannah Krogh Hansen var oprindeligt KU-studerende med engelsk, men havde ikke kunnet skrive kandidatspecialet og var blevet kontorfuldmægtig på KU. Hun var gift, men barnløs. Hun led af akademiske mindreværdskomplekser på et forskningsinstitut, var 'besat' af magt og universitetsstatus på KU, samt var en socialt kontrollerende, manipulerende personlighed. Hun var som institutsekretær meget dygtig og respekteret, og da hun havde KU-institutlederen i sin hule hånd, var hun instituttets reelle leder. (KU-institutlederen udstrålede social usikkerhed og nogle KU-folk omtalte ham "socialautisten"). Hannah Krogh Hansen, der havde været sekretær for professor Jan Pinborg, Sten Ebbesens lærer, var 'forelsket' i Sten Ebbesen- eller i magten. Sten Ebbesen værdsatte hende for hendes dygtighed, men ikke så til hendes side som kvinde. Da institutlederen forelskede sig i småfagsinstituttets eneste unge kvindelige KU-studerende, med forskningsambitioner, brast kontorfuldmægtigens verden sammen (1990). Hun skjulte ikke sin sorg over forholdet og viste åbenlyst sit ubehag, demonstrativt ved forlovelsesreceptionen på instituttet (14-3-1991), sådan at instituttets medarbejdere- og selv Sten Ebbesen- bemærkede og noterede sig det. Da Institut for Græsk og Latin i 2004 fusionerede med SAXO-instituttet, blev instituttets forskere og kontorphonale fysisk adskilt. Hannah Krogh Hansen imødeså derved tabet af sin betragtelige indflydelse på KU. Hannah Krogh Hansen blev siden tilbudt en stilling på rektorsekretariatet (hvilket vidner om den dygtige sekretær), men valgte at gå på pension. Det irrationelle mindreværdskompleks fik Hannah Krogh Hansen til at mene, at den kvindelige KU-studerende så ned på hende. Deri tog hun ganske fejl. Den KU-studerende respekterede hende, men ville ikke have hendes indflydelse i sit og institutlederens privatliv. Den KU-studerende er ikke universitetshierarkisk i sit personsyn, men ville værne om privat- og forskningslivet for enhver pris.